

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

Frode Jakobsen ved finanslovdebatten hævdede, at Europahæren med Tysklands deltagelse havde forbedret forhandlingsmulighederne mellem øst og vest, og som bevis tog det fremsatte tilbud fra Sovjet om at forhandle, vil jeg sige, at selvom man forudsætter, at tilbudet var fremsat, for at forhandlingerne skulle føre til et resultat, må man være klar over, at når Tysklands genoprustning ikke blot er noget, der tales om som en mulighed, men er blevet til virkelighed, da er det en anden historie, da er forhandlingsmulighederne forværret.

Ved at Europarådet har optaget forsvarsspørgsmål til drøftelse, er det gået udenfor sine forudsætninger. Det kan måske være, hvad det være vil, men samtidig medvirker det til at øge spændingen i verden, og imod sin idé virker det til at indsnævre antallet af de lande, det kan forene. Europarådet skal ikke kun bestå af lande, der er tilsluttet Atlantpagten. Schweiz kom desværre ikke med, men Sverige kom med. Det gælder om, at Europarådet fører en sådan politik, at Sverige ikke mener, det må trække sig tilbage. Det må man have for øje, hvis de 6 landes Europahær bliver virkelighed, og man bør stræbe efter at gøre det lettere og ikke sværere for et land som Schweiz at slutte sig til.

Skal jeg gøre status op, vil jeg for det første fremhæve konventionen, som vi har til behandling i dag. Ikrafttræden af menneskerettighedskonventionen med oprettelse af en fælleseuropæisk kommission og en fælles-europæisk domstol, også som symbol på enhedstanken, må snarest virkeliggøres. Jeg vil fremhæve som et gode virkeliggørelsen af Schumanplanen og ligeledes, at der i tilknytning til denne og ikke i tilknytning til Europahæren arbejdes på en forfatning for de 6 lande. Fra Danmarks side må der arbejdes på at skabe intim forbindelse med dette arbejde.

Det radikale venstre vil fortsat indenfor Europarådet arbejde for en nærmere forening af Europas stater på alle de områder, der er nævnt i statutterne. Vi vil bestandigt virke for, at samarbejdet får en sådan form,

at det ikke yderligere splitter Europa, at endemålet: et samlet helt Europa, ikke bliver endnu fjernere.

Helge Madsen: Også vi vil gerne ligesom det ærede medlem hr. Frode Jakobsen — der udtalte ønske om det i sin ordførertale — have lejlighed til at drøfte det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning i et udvalg. Jeg havde skrevet en del op, som jeg i min ordførertale ville spørge om, men når der nu formodentlig bliver nedsat et udvalg, vil det jo være rimeligt, at man der kommer ind på disse ting.

Det ærede medlem hr. Frode Jakobsen talte om, at verdenserklæringen var ligesom flottere i udtrykkene end det foreliggende konventionsforslag — og det er jo rigtigt. Vi kan se, at det for dem, der har været med til at udarbejde det, har været et stort arbejde at nå frem til den enighed, som er nødvendig. Men for os, som først får resultaterne præsenteret, kan det jo næsten se ud, som om det, der er nået, er lidt småt. Men det er jo vilkårene, når der er tale om internationale bindende erklæringer — det var det, det ærede medlem hr. Frode Jakobsen så stærkt fremhævede.

Jeg har andetsteds rejst spørgsmålet om grundlovens § 78 og dens forhold til menneskerettighedernes erklæring. Vi har jo nu fået at vide, at det i og for sig ikke er selve grundlovens § 78, men derimod love, som hviler på § 78, der giver visse vanskeligheder. Gennem den højtærede udenrigsministers forelæggelsestale i dag har vi hørt, at denne anstødssten nu vil blive ryddet til side; det var jo artikel 5, det drejede sig om.

Men også til artikel 4 vil jeg gerne stille et par spørgsmål. Det drejer sig om stk. 3. I stk. 2 står der:

„Ingen må beordres til at udføre tvangs- eller pligtarbejde.“

Men i stk. 3 kommer så det, man kan kalde for de sædvanlige indskrænkninger; de følger jo troligt efter proklamationer af rettighederne i artiklernes første punkter. I stk. 3 hedder det:

„Ved anvendelse af denne artikel om-